

Nogle historiske noter om bevarelsen af Martinus værk

Af Søren Ingemann Larsen

Jan Langekær bad mig for nylig om at nedskrive mine personlige oplevelser i forbindelse med mine bestræbelser for at undgå, at der blev indført ændringer i Martinus' værk og at opsummere kilderne til Martinus' udtalelser om dette. Jan Langekær syntes, at rapporten, der kom ud af det, kunne interessere andre og burde trykkes i nærværende tidsskrift. Så derfor denne artikel.

Først til orientering nogle noter om hændelsesforløbet i forbindelse med mine bestræbelser for at undgå, at der bliver/blev foretaget ændringer i Martinus' værk.

Omkring 1999-2000 havde jeg en korrespondance med Henrik Hedegaard (dåværende rådsmedlem) om bevarelsen og publiceringen af Martinus' værk.

Anledningen var, at Mary McGovern, som oversætter Martinus' værk til engelsk, mente, at det ville være en god idé, at jeg kom i kontakt med Henrik. I denne periode assisterede jeg Mary med diverse tvivlsspørgsmål af sproglig art i forbindelse med Marys oversættelser. Disse tvivlsspørgsmål gav ofte anledning til, at det var relevant at checke med manuskriptet til Livets Bog, som lå indpakket i karduspapir i boksen på Mariendalsvej. Og hver gang skulle Willy Kuijper - formand for rådet - ulejliges ned og finde de pågældende steder, der var tvivl om.

Jeg indså, at denne procedure ikke i længden var holdbar, og slet ikke god for det uvurderlige manuskript, som jo hver gang blev udsat for slid, uanset hvor forsigtig man var med håndteringen.

Jeg foreslog derfor Henrik, at manuskriptet én gang for alle blev skannet ind, så det blev gjort tilgængeligt i en pdf-fil. Henrik syntes umiddelbart om idéen og fik ok fra resten af rådet, og jeg skannede herefter hele manuskriptet til Livets Bog og Logik ind og lavede pdf-dokumenter af det indskannede. Dette blev færdigt i slutningen af 2000.

Så vidt manuskripterne.

I den proces blev jeg klar over, at Institutet var i gang med at forberede genudgivelsen af Livets Bog i moderniseret retskrivning og med ændret layout. Og – skulle

det senere vise sig – desuden en lang række andre ”rettelser”. Dette gav anledning til en lang korrespondance med Henrik og rådet om dette spørgsmål, hvori jeg kraftigt argumenterede imod dette. Og dengang var jeg ikke engang bekendt med Institutets formål, således som det var formuleret af Martinus kort før hans bortgang.

På samme tidspunkt traf det sig, at Ingrid Holck (min kone) og jeg (specielt Ingrid) interesserede sig for Poul Brunton, som jo på et tidspunkt havde besøgt Martinus. Og vi kunne se ved læsning af bogen ”Martinus som vi husker ham”, at nu afdøde Ingrid Okkels havde været tolk i den forbindelse.

Dette førte til, at vi ringede Ingrid Okkels op for at høre, om hun modtog besøg, hvilket hun begejstret gjorde.

Vi besøgte hende et par gange eller tre, og emnet Brunton blev relativt hurtigt overstået. I stedet kom vi ind på spørgsmålet om bevarelsen af Martinus' værk, en sag som jeg som nævnt var meget optaget af på det tidspunkt. Det var som at antænde en bombe. Ingrid Okkels var aldeles enig i mit synspunkt, og hun berettede flere gange ivrigt om, hvordan dette spørgsmål bekymrede Martinus på sine gamle dage. Martinus besøgte i den periode angiveligt jævnligt Ingrid Okkels, og ifølge Ingrid Okkels var Martinus meget bekymret for, om det ville kunne undgås, at Institutet ændrede i værket, uanset at han gang på gang havde bedt om, at dette ikke måtte ske.

Ingrid Okkels refererede Martinus for at sige, at han var klar over, at mange fandt, at hans måde at skrive på var præget af ”gammelt dansk”, og at dette skulle være et problem. Martinus enkle og kontante svar var, at ”så måtte man lære gammelt dansk”. Der kunne ikke være tale om, at andre skulle bestemme eller blande sig i, hvordan han skulle formulere sig.

Ingrid Okkels var den første af ”de gamle” Martinus-folk, vi mødte, og jeg var utrolig glad for, at hun ubetinget kunne støtte mine synspunkter. Senere fik vi mulighed for at møde både Tage Buch, Rolf Elving, Gerard Oude Groen, Micha Lim og Vera Cavling og alle disse personer, som

var helt tæt på Martinus i en lang årrække, bekræfter 100% Ingrid Okkels vidnesbyrd om, at Martinus var krystalklar og kategorisk i sit ønske om, at absolut intet måtte ændres i værket uden hans tilstedeværelse. Som Rolf refererer det: ikke engang et komma må ændres i værket.

Men på det tidspunkt, hvor jeg stadig kun havde Ingrid Okkels at referere til, kom Jan Langekærs og Søren Jensens artikel i DNV 2/2005 maj. Her efterlod Jan et mobilnummer, og jeg kontaktede ham og glædede mig over at finde endnu en person, der brændte for at kæmpe for Martinus' uændrede original.

Dette medførte, at jeg - uden først at spørge Institutet - uden refleksion gav Jan en kopi af cd'en med manuskriptet til Livets Bog. Dette følte jeg bagefter, at rådet skulle vide, og det medførte, at rådet og jeg holdt et møde i august 2005.

På samme tidspunkt var jeg kommet i kontakt med Kurt Christiansen, som lige havde udgivet sin Martinus-biografi i to bind, og Kurt var med på, at vi måtte gøre noget, og i december 2008 publicerede vi Martinus' værk i uændret original på internettet under martinus-media.dk (senere ændret til martinus-webcenter.dk), og i begyndelsen af 2010 Livets Bog i bogform. Debatten om bevarelsen af Martinus' original ligger samlet på <http://martinus-webcenter.dk/aendringer.html>.

Der mangler dog aktuelt de seneste indlæg på denne side, og disse vil blive tilføjet.

Ovenstående er mit eget overblik, som jeg bl.a. lavede for at vise, hvordan Ingrid Okkels kom ind i billedet. Nedenfor vil jeg prøve at samle de forhåndenværende citater fra Martinus' side vedrørende bevarelsen af værket i uforandret stand.

Først kan bemærkes, at der mig bekendt ikke findes et eneste citat eller vidnesbyrd OVERHOVEDET, hvor Martinus skulle have sagt, at man skulle eller kunne lave ændringer i værket efter hans bortgang!!!

Derimod går alle de citater eller vidnesbyrd, hvor Martinus udtaler sig om bevarelsen af værket, ud på at understrege, at absolut INTET MÅ ÆNDRES. Ganske vist ser vi, at rådet og instituttets medarbejdere, når dette emne tages op, ofte henviser til det såkaldte "Gavebrev", hvori Martinus overdrager ophavsretten til sit litterære værk til Martinusinstituttet.

Ved dette dokument overdrager Martinus til Martinusinstituttet den ubegrænsede juridiske ret til at gøre, hvad det vil med værket. Rent juridisk kan Martinusinstituttet teoretisk set destruere hele værket. Denne *ret*, som er af ren *juridisk* art, misforstår Martinusinstituttet som et grønt

lys fra Martinus' side til, at der kan ændres i værket, og at de efterladte manuskripter frit kan redigeres og udgives.

Rådet som repræsentant for Martinus' åndsvidenskabelige analyser er altså ikke er i stand til at skelne mellem en *juridisk ret* og en *moralsk pligt*. Rådet finder det mere relevant at se på, hvad Gavebrevet siger, end på hvad formålet for dets eget virke siger.

Disse formål kan findes på <http://martinus-webcenter.dk/martinus-love.html>

Der står ordret:

[Rådet skal] "Bevare Martinus' samlede værker uændret, som de foreligger fra hans side."

Citatet efterfølges af følgende forklarende bemærkning (kursiveringen er original):

"Værkerne skal bevares *uændret*, så eftertiden ikke skal være i tvivl om, hvad der faktisk er *Martinus' egne værker*, og hvad der ikke er."

Foran citatet står:

"Instituttet kan kun bruge sine midler til de formål, der er angivet..."

Det vil med andre ord sige, at ved at ændre i værket, handler Institutet i strid med sin egen grundlov på to måder på en gang:

- 1) Dels ved at ændre i værket
- 2) - og dels ved at bruge sine midler til det

I Samarbejdsstrukturen udgave 1992 står side 102 under afsnit 13 f:

"Der må ikke uden Martinus samtykke foretages ændringer i bøgerne eller i det, han har skrevet." - Rådsmødereferat 13.01.76

"Hvis noget er skrevet primitivt, så skal det blive stående primitivt. Folk må gerne se, at jeg ikke er særlig belæst." - Samarbejdsudvalgsmøde 30.03.78

"Det blev igen fastslået, at bortset fra åbenlyse trykfejl, (f.eks. invidid/individ), må der ikke ændres i værkerne uden Martinus personlige medvirken. Martinus mener i øvrigt, at der næppe er grund til at rette noget som helst. Denne mening blev klart tilkendegivet, efter at der var blevet fremlagt enkelte eksempler, hvor der fra forskellig side havde været tvivl om rigtigheden. Martinus ville dog gerne se nærmere på en liste over tilfælde, hvor læsere kan være i tvivl om rigtigheden i teksten.

Martinus udtalte klart, at såfremt han efter at have set nærmere på sagen fandt grund til at ændre enkelte ting, ville han naturligvis rette dem, men han var helt sikker

på, der kun kunne være tale om ganske enkelte ting. Det blev fastslået som helt ufravigeligt, at der ikke må foretages rettelser, heller ikke ved oversættelse, uden Martinus medvirken.” - Rådsmødereferat 16.03.76

Citatet fra Martinus, hvor han siger: “Der må ikke ændres så meget som et komma” går jeg ud fra kommer fra Rolf. Måske Rolf kan bidrage med yderligere detaljer.

Og citaterne fra Ingrid Okkels er beskrevet ovenfor: “Hvis folk ikke kan forstå mit “gammelt dansk”, må det lære sig “gammelt dansk”

Og som sagt gav Martinus på sine gamle dage - ifølge Ingrid Okkels - udtryk for bekymring for, om det ville kunne undgås, at Institutet lavede ændringer i værket. Afslutningsvis bemærkes, at et vigtigt motiv for ovennævnte artikel er at vise, at forhistorien for publiceringen af originalværket uden om Institutet er et utal af resultatløse henvendelser til Institutet med opfordring til selv at gøre det.

Både af videnskabelige grunde og af respekt for Martinus’ utvetydige anvisninger er det af afgørende betydning, at der til enhver tid er fri og uhindret adgang til Martinus’ værk i original og uændret form.

Søren Hahn skrev:

Kære Ruth!

Det ser ud til, at nogle af dine læsere har opfattet min artikel i januar-nummeret som udtryk for Institutets officielle holdning. Den går selvfølgelig ikke, Institutet er jo nødt til at opretholde sin copyright, så det står frit til at handle fremover.

Du bliver derfor nødt til at lave en lille dementi i næste nummer af dit blad. Den får du her, og den er markeret med kursiv skrift, så der ikke er noget at tage fejl af:

Artiklen "Apropos en smuk misforståelse", der blev bragt på side 12 og 13 i marts nummeret af Den Ny Verdensimpuls, er alene et udtryk for min private og personlige holdning, og repræsenterer på ingen måde Martinus Institutets holdning.

Så står vi alle sammen mere frit og ved, hvor vi har hinanden.

Kærlig hilsen
Søren